

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 102. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277762128/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

i „Den Berlingske Tidende,“ en Pedelplads på en lærd Skole nær Nørreport. Den vilde han søge. En gammel Student, halvgåen Kandidat i Theologien, vilde de vel ikke nægte den. Så kunde Benedict gå dér i Skole, stadig under hans Opsigt. Hver Skilling af de hundrede Rigsdaler Halvåret fra Benedicts Fader skulde, ikke hensættes i syndige Renter, men i sikkert Gem til hans Studie, om det skulde ske, at Gud Herren kaldte Eberhard, forinden det var endt. Pedellønnen vilde vel give nok til dem begge.

Og han lænede det grå Hoved tilbage mod den kolde Mur og faldt i dyb Søvn og hørte et Sns som af store Skove, men vidste ikke, om det var silvae nigrae eller silvae albae, Himmeriges Liljeskove langs Krystalhavets Bred. —

Og Eberhard og Benedict forlod deres Kvist og Skjul og gik ud i Verden og ind i deres Martyrium.

Eberhards Hånd veg fra Benedicts Skulder, og han skulde nu færdes ene, kun altid mærkende Eberhards høje Skikkelse bag sig, hans Forventning i sit Hjærte. Ud i Livet gik han, lam og blind af det lange Mørke på Kvisten, Guds kærne Barn, ndvalgt og velsignet til Særene og Naglerne

Ak, Hr. Doktor Lange og Fru Ellen, tilgiv mig de stærke Ord om mig selv, de skyggede jo som en Uvejrs-sky over mig fra min Fødsel! De var visselig ikke mine, jeg, der kun fødtes til Sparveas ringe Lod, til et Skjul i et af Jordens Smuthuller, ikke til som Svanen at synge mig ihjel for i Smærte og Skønhed at drage Menneskenes Blik mod det Høje. Men Eberhard havde, da han drog fra Schwarzwald, taget det fyrreommørkede Daldybs Himmelslugt, Skovnattens Lysterst, Kørset i Skovhjærtet med sig, og læsede det nu alt på mine Skuldre, han, som selv med så rank en Ryg bar Kristus, den eneste Kristoforus, jeg har kendt. Han drømte Guds Vin, der har sprængt de stærkeste Kar, ind i det ringeste og skrøbeligste Lerkar af alle. —

Jeg vil bede Dem tænke Dem mig, Benedict Clemens Bek, i min falmende og lappede Dragt, som Madam Gundlachsen havde omsyet til mig af hendes salig Mands Frakker og Buxer, med mine halvblinde Øjne, mine